

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk
és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk.” Róma 10.10

Szeretettel köszöntöm lapunk Olvasóit!

Egy anekdota szerint miután az Úr Jézus Krisztus visszatért a mennybe, magán viselte földi zárandokútja s keresztalála szegyetlenjes jegyeit. Gábrriel angyal odaállt mellé és azt mondta:

- *Mester, bizonyára kegyetlenül megszenvedtél az emberekért odalenn.*
- *Valóban!* – válaszolt az Úr Jézus.
- *És – folytatta Gábrriel – most már tudják az emberek, mennyire szereted őket és mit tettél értük?*
- *Ó nem!* – felelte Jézus – *Még nem. Most még csak egy maroknyi ember tud róla Palesztinában.*

Gábrriel zavarban volt.

- *De hát akkor mit tettél – kérdezte –, hogy mindenki tudomására hozd, mennyire szereted őket?*

- *Nos, megkértem Pétert, Jakabot és Jánost és a többi tanítványomat, hogy beszéljenek rólam az embereknek. Azok pedig, akik hisznek, mondják tovább másoknak, és így fog eljutni az evangélium a Föld legtávolabbi sarkába is, míg végül az egész emberiség hallani fog arról, hogy mit tettem értük.*

Gábrriel összeráncolta a homlokát és kételkedés tükröződött az arcán. Tudta, hogy az emberek nem megbízhatóak.

- *Igen – mondta végül –, de mi lesz, ha Péter, Jakab és a többiek azt mondják majd, hogy belefáradtak? Mi lesz, ha az utánuk következő nemzedékek elfelejtik majd tovább adni? És mi lesz majd, ha a XXI. századi keresztyének túl elfoglaltak lesznek ahhoz, hogy Rólad beszéljenek? Más tervet nem készítettél?*
- *Nem, más tervem nincs, Gábrriel! – válaszolta az Úr Jézus. – Én bízom bennük.*

Ez a kis anekdota jól szemlélteti milyen erősen kétséges helyzetből indult világhódító útjára a keresztyénség. Néhány jelentéktelen ember hordozta csak magában a krisztusi hitet. De ezek az emberek mégis telve voltak a krisztusi hittel, a krisztusi szeretettel, a krisztusi reménységgel, s a Lélek tűzével. Készek voltak – akár az életüket is veszélyeztetve – újra és újra megvallani, hogy kicsoda számukra Jézus. Az első keresztyén hitvallások meglehetősen rövidek voltak. Így, hitvallásként hangzott fel, hogy „Jézus az Úr” (vagyis az Isten) vagy „Jézus a Krisztus” (héberül Messiás vagyis a Felkent), és így vallották meg azt is, hogy „Jézus Krisztus az Isten Fia, s a Megváltó”. Ez utóbbi hitvallásnak kezdőbetűi görögül a **hal** nevű szót teszik ki, ami aztán az elmondottakból kifolyólag ősi keresztyén szimbólummá is vált.

A keresztyénségnek generációról generációra – az apostolokhoz hasonlóan – hitet kellett tennie, akár az élete árán is, Megváltó Urához való ragaszkodásáról. 1517. október 31-én Luther Márton a wittenbergi vártemplom ajtajára így tűzte ki a maga 95 pontját, elindítva ezzel a reformációt. Később 1521 áprilisában a worms birodalmi gyűlésen pedig, amikor rá akarták kényszeríteni, hogy vonja vissza tanait, az életveszélyes fenyegetések ellenére sem volt erre hajlandó. Ekkor hangzott el híres mondata: „Itt állok, másként nem tehetek. Isten segítsen meg.”

Az Úr Jézus ránk, tanítványaira bízta, hogy mondjuk el másoknak a krisztusi csodát, s hogy a hitünk által hit ébredhessen másokban is. Nagyon hálás vagyok azokért az emberekért, akik annak idején a maguk hitvallásával engem is Jézus Krisztushoz odavezettek. Hálás vagyok, hogy nem hallgattak, hanem leküzdve a szemérmességüket és a félelmeiket, a legbelsőbb dolgaikról: a hitükről beszéltek. Az én hitem ugyanis az ő hitük által is támadt.

Aki figyelmesen tér be közénk, észreveszi, hogy templomunk padjain megjelenik a hal, mint őskeresztyén szimbólum. Ez a jel, a maga egyszerűségében, Jézus Krisztusra mutat s emlékeztet arra, hogy a hozzátartozásunkat ne szégyelljük, hanem bátran valljuk meg.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok lapunkhoz lelki élményekben is gazdag, jó olvasást!

Faragó Csaba lelkipásztor

A bűnt egyedül Isten bocsáthatja meg

A reformáció kezdete

1517. október 31-e korszakhatár a keresztyénség történetében. Ezen a napon Luther Márton (1483-1546) Ágoston-rendi szerzetes 95 tételben hozta nyilvánosságra a búcsúcédulák árusításával szemben megfogalmazott teológiai ellenérveit Wittenbergben. Vitairatának megfogalmazására a Német-római Birodalom területén tapasztalt, az ún. „búcsúcédula” árusítással kapcsolatos visszaélések ösztönözték. Ennek során számos helyen hirdették a következőket: „Mikor a pénz a ládikába hullik, a lélek a tűzből menten kiugrik.” Luthert mélységesen felháborította, hogy az egyház így használja ki tekintélyét, és szavát a Szentírás elé helyezi, holott „a bűnt egyedül Isten bocsáthatja meg.” Szándékában állt X. Leó pápa figyelmét ráirányítani ezekre a visszatetsző jelenségekre. Szerette volna, hogy vitairata az egyházon belül érjen el megtisztulást, azonban egyes tételei már bizonyos pápai intézkedések helyességét is kétségbe vonták. Mindezzel olyan három éven át tartó folyamat indult el, amelynek végpontját az 1521. áprilisi worms-i birodalmi gyűlés jelentette. A vele már korábban között pápai átkon túl, ekkor birodalmi átokkal sújtották Luthert. Amint Luthernek több fórumon is meg kellett jelennie, hogy megvédje tanait - amelyeket egyre határozottabb formában fejlesztett tovább – egyre inkább szembe került a pápaság képviselőivel. Ezáltal vált nyilvánvalóvá a szakadás Luther, követői, és a római katolikus egyház vezetése között. Bár a 95 tétel még nem mutatta fel teljes egészében a reformáció fő tanításait – hiszen Luther akkor még elfogadta a búcsú intézményét és csak a visszaélésekkel szemben lépett fel –, már ekkor megmutatkozott az a szemlélet, amely a Szentírásnak elsőbbséget szentel és amely a protestánsok gondolkodását napjainkig meghatározza.

A reformáció Magyarországra kerülése

1521 és 1526 között – részben a Wittenbergben tanuló magyar diákoknak köszönhetően – Luther Márton tanai széles körben terjedtek hazánkban is, annak ellenére, hogy a katolikus egyház kezdettől élesen szembeszállt ezekkel. Az 1523-as budai, illetve az 1525-ös rákosmezei országgyűlések kegyetlen törvényeket fogadtak el a reformáció hívei ellen. Ezekben kimondták a lutheránusok, mint nyilvános eretnekek fej- és jószágvesztését, továbbá, hogy „minden lutheránus az országból kiirtassék, és bárhol találtak, nemcsak az egyházi, de a világi személyek által is bátran elfogattassanak és megégettessenek”. Az üldözések azonban nem tudták megakadályozni a reformáció terjedését. Ebben komoly szerepe volt az 1526-os évnek, amely a magyar történelem egyik tragikus mélypontja volt. II. Lajos király és Szalkai László püspök is a törökök elleni harc áldozatává vált, az elkeseredett nép pedig egyre inkább a reformáció tanai felé fordult. A mohácsi tragédia után Luther Márton vigasztaló zoltárokat küldött az özvegyen maradt királynéhoz, Habsburg Máriához. E zoltárok előszavából tudjuk, hogy a nagy reformátornak pontos információi voltak mind a magyar király haláláról, mind a három részre szakadó ország tragikus állapotáról, mind pedig az evangélikus mozgalom magyarországi helyzetéről is.

A vallásbéke

A worms-i birodalmi gyűlés után Nyugat-Európában sok emberéletet követelő hosszú vallásháború vette kezdetét a katolikus egyház tagjai és a reformáció hívei között. Végül 1552-ben fegyverszünetet kötöttek Passauban, ahol a protestáns rendek elérték vallásszabadságuk biztosítását, bár ennek írásba foglalása a birodalmi gyűlésre maradt. Ezt V. Károly német-római császár 1555 szeptemberére, Augsburgba hívta össze és annak vezetését testvérére, I. Ferdinánd magyar királyra bízta. A béke szükségességét mindketten látták, ugyanakkor tudták, hogy a vallási elszakadás már visszavonhatatlan. Így jött létre az augsburgi vallásbéke, amely alapján a katolikus rendek - és a lutheri hitvallást követőket nem lehetett vallási hovatartozásuk miatt üldözni. Az augsburgi vallásbéke azonban csupán a háborús helyzetet volt hívatott megszüntetni, célja nem a valódi vallási tolerancia volt. A megállapodás – bár kiemelkedő jelentőséggel bírt a protestantizmus terjedésében – nem vonatkozott a többi felekezetre. A védelem nem terjedt ki például a reformáció helvét (kálvini) ágát követőkre.

Magyarország első, korlátozott érvényességű vallásbékéjét 1606-ban Bécsben mondták ki, ennek ellenére a protestáns vallásüldözés hol nyíltan, hol csendesesen folyt egészen 1791-ig, a II. József által bevezetett türelmi rendeleltig.

(A www.reformacio.ma írásait szerkesztette Faragóné Sárdy Emőke.)

Otthon a templomban - Kiss Alexa és Demeter Dénes

2011. májusában költöztünk Dunaharasztiába, de már beköltözésünk előtt pár hónappal elkezdtünk járni a vasárnapi istentiszteletekre még Órmezőről, ahol akkor laktunk. Pedig előtte nem is jártunk templomba, kivéve talán az esküvőket. Bizonyára felmerül a kérdés a testvérekben, hogyan is alakult ez így?

A történet kezdete egy 2011. évi tavaszi napra tehető. Talán egy márciusi nap volt, amikor megálltunk a templom előtt. Éppen az augusztusra tervezett esküvőnk helyszínét kerestük. Dunaharaszti is szóba jött, hiszen ide terveztünk költözni. Éppen a hirdetőtáblát nézegettük, amikor egy mosolygós ember, aki épp a templomkertben söprögetett, kijött és kedvesen megkérdezte, hogy miben segíthet. Mi elmondtuk, hogy mi járatban vagyunk. A mosolygós ember Csaba tiszteletes úr volt. Kedvesen elmondta, hogy a templomi esküvő mit jelent és finoman útbaigazított azzal kapcsolatban is, hogy az egyházi esküvő helyszíne a templom, arra a felvetésünkre, hogy esetleg szabadtéri helyszínen is el tudnánk képzelni, hogy Isten előtt egybekeljük. Már ez a beszélgetés megváltoztatta azt a képet, ami a templomokról élt bennünk. Megérintett, ahogy ez a számunkra idegen ember, türelemmel, szeretettel és mély alázattal beszélt az Isten házáról. Azt javasolta, hogy jöjjünk el a vasárnapi istentiszteletre és beszéljünk utána, hogy szeretnénk-e itt áldást kérni a házasságunkra. Már az első alkalom valamiféle békességgel töltött el, azt éreztük, hogy ez jó, hogy a helyünkön vagyunk és szeretnénk még visszatérni.

Így alakult, hogy elkezdtünk a dunaharaszti gyülekezetbe járni. Nem is volt már kérdés ezután, hogy itt szeretnénk az esküvőnket. A házassági előkészítő alkalmak a gyülekezeti teremben, a templomban és a templom-

Szívet cseréljen az...

...aki gyülekezetet cserél? Nem kell! Költözés miatt sokan kerülünk új környezetbe, ezáltal a korábbi, megszokott gyülekezetünktől elválunk. Ez nem könnyű helyzet senkinek. A dunaharaszti református gyülekezetbe is sokan jöttünk más-honnan. Engem itt szívélyes fogadtatás, bátorító mosolyok fogadtak három évvel ezelőtt. Azóta folyamatosan megtapasztalom, milyen sokszínű a gyülekezet. A „régii” lelkipásztorom és felesége azzal engedett el, hogy: „Jó helyre kerülés, a gyülekezet és a lelkipásztor családközpontú”. Ez valóban így is lett. Örömmel jövök, amikor tudok az istentiszteletekre, alkalmakra – ami nem is kevés a gyülekezet nagyságához képest – vagy szívesen segítek, amikor és amiben tudok. Egyszóval, jó, hogy:

- a templom előterében tisztelettel üdvözlnek,
- az asztal tele van könyvvel, olvasnivalóval,
- a hirdetőket olvashatom a falon vagy akár az interneten is,
- megkérdezik, hogy vagyok, ha régen láttak,
- van olyan testvér, aki telefonon is megkérdezi az előbbieket,
- örülök, mert az unokám olyan hittanoktatásban részesül, ami elkötelezi reménységem szerint a keresztyénség mellett,
- lelkiismeretesen törődnek az idősekkel és a fiatalokkal,
- a hitélet, a prédikációk, a biblia órák az előző gyülekezet szerinti folytatás.

És még sok mindent hozzátehetnék. Talán annyit mindenképp: lehetnek különbségek az addig megszokottakhoz képest is természetesen, de később rájövünk, hogy ezek nem érintik a lényegét. Arra gondolok ezzel, hogy jöjjünk mindnyájan bátran ebbe a szép templomba, keressük mi is a lehetőségeket a gyülekezetünkben. Ugyan a hívó szó jólesik mindenkinek, de ne várjunk, hiszen a harang mindenképpen megszólal.

Szabó Borbála Eszter

kertben igazán emlékezetesek voltak, nagyon sokat tanultunk arról, hogy mit is jelent a keresztyén házasság, és arról, hogy ki is Jézus, és milyen szerepe van az életünkben és a majdani közös életünkben.

2011. augusztus 27-én jött el az idő, hogy Isten elé álljunk, áldást kérni a házasságunkra. Házasságkötésünk után is eljártunk istentiszteletekre, igaz, rendszertelenül. És akkor az Úr munkálni kezdett bennünket, és egyre gyakrabban jártunk el, és aztán már rendszeresen. Számtalan csodát éltünk meg a gyülekezetben, és végül a legnagyobbat is, a megtérés csodáját. Nagyon hálásak vagyunk azért az Úrnak, hogy idehozott bennünket azon a márciusi napon, és hálát adunk azokért a testvérekért, akiket eszközként használt az Úr a megtérésünkhöz vezető úton, és azokért is, akik a további lelki épülésünket segítették és segítik. Köszönet a gyülekezetért, hogy szeretettel befogadott, a házassági csoportunkért, amellyel közösen épülhetünk a hitben, az énekkarért ahol megtapasztalhattuk, hogy mennyire lélekemelő közös énekkel az Urat dicsőíteni, a Bárkáért, akiktől rengeteget tanultunk, és nem utolsó sorban hálásak vagyunk azért is, hogy mi is az Úr eszközeivé válhatunk mások épülésében.

Áldást kívánunk a gyülekezetünkre, hogy továbbra is lelki otthona legyen a testvéreknek, és hogy Isten országának hatékony építője lehessen az Úr kegyelme által.

Gyülekezetünk új segédlelkésze

Korsós Tamás vagyok. A napvilágot az 1993. év elején láttam meg Budapesten, majd szüleimmel és két testvéremmel Pilis városában éltem egy kertes házban. Óvodás koromtól kezdve a konfirmációig szorgalmasan jártam a hittanórákra. Valami megfogott abból a légkörből, hogy Isten szeret bennünket, megmozgatták a fantáziámat a tanult bibliai történetek, kedves volt a hitoktató, és valahogy szerettem ezekre az alkalmakra járni. Vasárnap jártunk templomba is, a gyermekistentiszteletek visszatérő vendége voltam.

Aztán eljött a konfirmáció ideje. Kezdtam kamaszodni, a világ egyszer csak megnyílt a maga problémáival, fájt az igazságtalanság és kerestem, hogy ki is vagyok én ezen a bolygón. Ebben az időszakban került sor egy konfirmandus hétvégére. Az akkori ifivezető egyik este magához hívott és megkérdezte, hogy miért vagyok ennyire szótlán az igei alkalmakon, hiszen biztosan vannak jó gondolataim. Zákeus történetét mondta el ebben a beszélgetésben, hogy kis ember volt és, hogy képes volt felmászni egy fára azért, hogy lássa Jézust. Bátorított ez az ige, illetve a beszélgetés arra, hogy nyugodtan törekedjem Isten felé, tegyek meg minden tőlem telhetőt, hogy megismerjem Őt.

Ez után igyekeztem beleásni magam minél jobban az igékbe, elkezdtem olvasni a Bibliát, önmagamra eszméltem, és nem a szokott kéréseimet mormoltam az imádságokban, hanem úgy szóltam Istenhez, mint egy személyhez, akit meg lehet szólítani, akihez lehet kérdésünk, akit lehet dicsérni, és lehet tőle természetesen

segítséget is kérni. Ebben az időben azt tapasztaltam, hogy az a sok mag, amit addig a hittanórákon, gyermekistentiszteleteken elültettek bennem, elkezdett növekedni. Megértettem, hogy Isten nem csak létező Úr, hanem ismer engem is, látja az én életemet és szeret engem. Ahogy növekedett ez a vetés, a gyökerek egyre mélyebbre hatoltak és kezdtek előjönni a bűneim, amire Jézus áldozata és kegyelme egyből nyújtotta a gyógyírt és a megnyugvást.

A konfirmáció ennek a megerősítése volt, hogy én valóban hiszek ebben az Úrban. Nem sokkal később az ifjúsági órák igei szolgálatába beálltam, és botladozó lábakkal ugyan, de elkezdtem a szolgálat útján járni. Egy budapesti vendéglátói középiskolában tanultam, mivel szerettem főzni, és sokáig szakács akartam lenni. De nem volt számomra elég, hogy az emberek gyomrát töltsen meg, valami nagyobbra, mélyebbre vágytam. Az ifiben szerzett tapasztalataim az, hogy az Úr tud eszközéül használni, illetve a lelkészem erre mutató kérdése elindított a teológia irányába.

A teológián eltöltött öt évem alatt sokat formálódtam, az Úr volt, amikor megsebzett, de be is kötözött. Most pedig a szolgálat következő lépcsőjeként itt vagyok a Dunaharaszti gyülekezetben, hálát adva a közösség hitéért, szeretetteljes befogadásáért, és a lelkészházaspár mentori törődéséért és tanításáért. Azt kívánom, hogy Isten Lelke áldjon meg bennünket gazdagon az Ő jelenlétének ajándékával!

Gönözy Nagy Béla

A reformáció emlékünnepén

Istenem és Atyám! Tudom, hogy Nálad nélkül semmit sem cselekedhetek. Add azért a Te akaratodat életembe, hogy Te légy velem és segítségeddel úgy megálljak, hogy ha omlik az eső, eljö az árvíz és fújnak a szelek, én akkor is megálljak Krisztusra épített erős fundamentumával az én életemnek.

Lelked által újíts meg engem, Uram, hogy ne legyek értelem nélkül való, hanem ismerjelek meg Téged, amint megváltasz, megtartasz és megszabadítasz engem. Segíts meg, hogy mindazt, amit Igédben tanultam, az életben boldog bizonyágtétellel használjam és őrizzem meg az én szívemben. Tiszta, kegyes, Téged igazán féltő léttel áldj meg engem, hogy mindig azt cselekedjem, ami Neked dicsőségedre szolgál. Írd szívembe a felebarátaim iránt való áldozatos kötelelességeket is, hogy szüntelen megújulva éljek a világban szeretet, békeség és jóakarát által Neked tetsző, áldott keresztyéni életet.

Mindazt a világosságot pedig, amit nekem ajándékoztál, add, hogy egyházam javára fordítsam, úgy hogy szüntelen színed előtt legyek az én cselekedeteimmel. Építsd fel egyházamban, ami összeomlott emberi gyöngeség folytán. Gyűjtsd össze, ami szétszóratott, hogy minden olyanná tétessék, ami Neked dicsőségedre szolgál. Tedd evangéliumodat az Ige hirdetői és hallgatói által tulajdonává az emberi szíveknek, hogy országod ügyét boldogan fogadják el az emberek. Formáld át Leked által mindenkit, hogy ismerjék el a Bibliát életüket átforgató hatalomnak. Döbentsd reá a sikertelen életet élő embereket arra, hogy mindaddig, amíg Neked nem engedelmessé válnak, míg Krisztust szívükbe nem zárják, míg meg nem térnek, addig nem várhatják nyugodt, csendes és áldott életük kezdetét. Irtsd ki az emberi tévedések tanításait mindenkor az egyházak életéből bátor hitvallók által, hogy Krisztus által minden kísértésnek és gonosznak bátran ellene állhassanak. Oltalmazd meg az egyház építő-, mentő- és szeretetmunkáit, hogy azok igazi lelki életet élő, buzgó vallásos emberek által plántálják el az emberi szívekben az országod iránt való szent vágyakozást. Tedd ezt az ünnepet a megújulás ünnepévé, amikor mindenki lelki vizsgálatot tart, megismervén és megítélvén önmagát, hogy Jézus Krisztus valóban szívében lakozik-e? Ámen

A magyarországi Bárka közösség 25. születésnapja / 6. Hálaadó gondolatok

„Ó mily szép és mily gyönyörűsége, ha a testvérek egységben élnek! Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérrjára. Olyan, mint a Hermón harmatja, amely le száll a Sion hegyére. Csak oda küld az Úr áldást, és életet mindenkor.” /133. zsoltár/

Igen jó így, igen gyönyörűsége Isten népét szemlélni egységben, amikor szeretetben találkoznak és elfogadják egymást! Amint az olaj lefolyik, nem marad egy helyen, épp így a testvéri szeretet is áthat, eláraszt és felken mindent, ahova csak ér.

A minap a Bárka ház lakói meglátogattak. Időről-időre együtt uszonnázunk, beszélgetünk és imádkozunk. A nappaliban ültünk egy nagy körben, s mindnyájunk szíve telve volt örömmel és hálával, az előző hétvégi Ünnepe miatt. Úgy éreztük, hogy itt, most ezt a kört, körül öleli egy még nagyobb! Több száz ember, aki valaha a Bárkában élt, dolgozott, vagy vezetőként küzdött a fennmaradásért, barátja, szomszédja volt a közösségnek. És mi mindnyájan, velük együtt, el vagyunk rejtve Isten szerető, gondoskodó, hűségese karjaiban!

Ebben az átölelt állapotban, amit a Közösség most megtapasztalhatott, szeretnék felidézni a születésnapj ünnepéből néhány gondolatot, tanúságot. Amint a Bárka lakói tudják, hogy számukra a közösség az a hely, ami 25 éve az otthon, a testvéri együvé tartozást, és Isten szerető hűségét jelenti, ugyanúgy, aki velük kapcsolatba került, mindenki kapott valami útravalót, megtapasztalást. A Bárka 25. születésnapján elhangzott visszaemlékezések és hálaadás során megfogalmazott gondolatokból, tanúságtételekből szeretnék egy csokrot közreadni hálaadasként, a teljesség igénye nélkül.

Kit, hogyan érintett meg a Bárka, milyen kincseket kapott:

Fekete Ágnes református lelkész, barát: „A Bárkában Isten jelen van, itt van. Nem azért, mert itt minden nagyon jó, hanem azért, mert itt valami megvalósul abból a sebből, törésből, ami Krisztusban is látható. A 25 év minden törése és sebe, az Ő szeretetének lehetőségei.” „A jófajta lassúság emlékéért vittem magammal. A Bárka mindenkit megtanít, hogy azt a tempót kövesse, amiben Isten megszólítható.” „Hihetetlen ökumenikus élményeim vannak a Bárkában! Soha, sehol nem éltem meg ezt olyan erővel, mint itt, hogy egyek vagyunk, tényleg egyek vagyunk! Mindig hihetetlen erővel éreztük, hogy itt van Krisztus!”

Lukács János, jezsuita pap, barát: „Mindnyájan sérültek vagyunk. Ez a kedvenc mondatom maradt, mert ez felszabadított, szabadabbá tett! Nem kell tökéletesnek lennem!”

Liling Tamás, az első kuratórium elnöke, barát: „A Bárkában az volt a dolgom, hogy minden anyagi feltétel meglegyen, hogy az élet haladjon. Niki egy fontos megbeszélés alatt nem hagyott dolgozni, rendszeresen kopogtatott az ajtón: „Tamás, gyere ki! Tamás, gyere ki!” Niki elővett egy rajzot: „Ezt a születésnapodra készítettem!” – mondta. „Bennem nagy változást indított el. Az eszemet adtam addig a Bárkának, de Niki bekapcsolta a szívemet is! Egy életre megtanultam!”

Vikár Hedvig, a Bárka első segítői csapatának tagja, barát: „Fontos nekem a Bárkában az a mély, egyszerű mód, ahogy sérült barátaim a jó Istennel beszélgetnek, ahogy imádkoznak.”

Weeber István, volt segítő, barát: „Késő este, hallottam, ahogy Niki aludt, s láttam, hogy Kriszti mosolygott álmában. Úgy éreztem akkor, nem kell itt nagy dolgokat elérni, csak látni, hogy mennyire másképp alszanak, mint 1 évvel ezelőtt. Már nem félnek éjszaka! Békében vannak. Istenem! - mondtam. Nem az vagy, aki csinál valamit, hanem az vagy, aki VAN! Ezt vittem magammal: Az Úr Isten az, aki VAN! Nem kell tőle mindig nagy dolgokat várni, hanem ami van, azt lehet szeretni! Segít erre felnyitni a szemünket!” „Amit még haza vittem a Bárkából, az a feleségem. Mély barátságok és kapcsolatok születtek, az életünk legmeghatározóbb kapcsolatait kaptuk itt a sérült barátaink mellett.”

Kocs Zsanett, testvér: „A Bárka által, a családomat kaptam vissza! Külön nőttünk fel, de a Bárka segített, hogy a testvéremmel, Nikivel újra találkozzunk. A testvéren és a családon kívül, még a kötődéseket kaptam, ami egy hatalmas ajándék!”

Bánfalvy Bella, testvér: „Testvéreként kerültem a Bárkába, de már nemcsak testvéreként vagyok itt! Több dolog vonzott a Bárkához. A teljesen spontán, sallangmentes, találékony szeretet. Ha elmegyek a Bárkába, rögtön tudják, mire van szükségem.” „Az egyenlőség. Nemcsak a sérültek, de a segítők is bocsánatot kérnek egymástól, ha probléma adódik, és ez természetes.” „A sérült embert itt természetesen fogadják, nem egy probléma, nem egy projekt része, nem egy termelő egység, vagy akiket sajnálni kellene, hanem a KÖZÖSSÉG SZÍVE! De hogy miért? Arra jutottam, hogy Jézus is mindig a kicsinyekről beszél. Isten előtt mindnyájan kicsik vagyunk, de nem mindnyájan vagyunk ennek tudatában. Amikor nagynak gondolom magam, a szívembe nem fér bele az ÚR Isten. Nekik belefér! Ezt a bizalmat meg lehet tanulni, főleg, amikor nagy baj van. Egy nagyon nehéz órában kaptam Elvirától egy mondatot: „Tudod, én bármikor meghalhatok, de Isten kezében vagyok!” Ezt a bizalmat tanította meg, s ha nem megy, akkor mindig visszajövök hozzájuk és újra tanulom. „Még egy gondolat: Statikus mérnökként úgy gondolom, hogy Noé bárkája nem azért úszta meg az Özönvizet, mert Noé olyan remekül összeépítette, hanem azért, mert az Úr Isten figyelt rájuk. Ezt gondolom erről a Bárkáról is!”

(folytatás a 6. oldalon)

(folytatás az 5. oldalról)

Dobóczy Marika, szülő: „Szülőként, rengeteg barátot kaptam. A szülőkkel, a családokkal olyan barátságok szövődtek az évtizedek során, ami számomra nagyon értékes és fontos. A gondjainkat megoszthatjuk, s ez megkönnyebbülést jelent.” „A mindennapok a Bárkában, biztosságot és egyben érzelmi biztosságot adnak nemcsak a közösségnek, de a családnak is! Köszönöm, hogy minden napnak tartalmat adnak!” „Sok mindenben különleges a Bárka, de legfőképpen abban, hogy egyszerűen CSAK JÓ! Ez a jóság és szeretet, amit a Bárkában kapunk, még tartson sokáig!”

Dr. Csehó Zoltán, a Bárka pszichiátere már 25 éve: „Egy mellérendelt viszonyt teremtett meg köztünk Vilmos, ami az orvoslásban nem jellemző. Itt tanultam meg, hogy a tegeződés a beteggel, segít az együttműködésben.” „A bárkabeli sérült emberek számtalan segítő és vezető váltást éltek meg az elmúlt 25 évben, és mégis közösség tudtak maradni! Sérültségük ellenére, egyfajta teljességet élnek meg, érzelmi teljességet, amit mindnyájan elértek, s ezért is maradhatott meg ez a közösség, az ő erejük által is.”

Kemény Péter, jelenlegi kuratóriumi elnök: „Mennyei Atyánk nélkül tényleg nem lenne Bárka, nélküle az erőfeszítéseink a semmibe hullanának. Nélküle nem működne a gyengeség ereje. A gyengeség ereje az, ami leginkább jellemzi a Bárka 25 évét! Ami az emberi tökéletlenségünket erénnyé nemesíti, leszereli a haragot és az erőszakot, megerősít a szorongás idején. Olvasztó tégelyében az önzésből önfeláldozás, a kevélységből, szeretetteljes odafordulás, a sértettségéből pedig megbocsátás lesz. Azért jövünk a Bárkába, hogy tanuljunk használni a gyengeségben rejlő erőt!”

Lehel Endre, alpolgármester: „A kézfogás, ez jellemző itt mindenre, ami a Bárka körül történik. A kézfogás nem egyoldalú! Az, aki nyújtja a kezét a gyengének, legalább annyit kap, amennyit ad! Maradjunk így sokáig kézen fogva!”

Láng András plébános, kanonok: „Az első keresztyének, Krisztusból töltekeztek. Ez a nagy szeretet, ami az apostolok között uralkodott, az egész várost megérintette. Az emberek, a szeretetükbe fogadták őket. Én is ezt éltem át a Bárka közösségben, kezdettől fogva. Jók voltak az imaszobában a közös imádságok, mindig erőt jelentett számomra. Úgy emlékszem vissza

a Bárkára, hogy az én kezdeti dunaharaszti működésem nagy erőforrása volt. Megtapasztaltam, hogy a segítő és a sérült személyek egyenrangú testvérként élnek. Ez nagyon meghatott, és ebből nagyon sokat merítettem a magam élete és lelkipásztori munkám számára. Másképp néztem ezután a sérült emberekre! Azt láttam, hogy ezek a fiatalok magabiztosan, öntudatosan, nyitottan voltak jelen a Bárkában is és a templomban is, mint akik otthon vannak! Amikor velük beszélgetek, megtapasztalom, hogy nagyon mély lelkű emberek ők. Mélyek a hitben, a szeretetben, az összetartozásban, az egymás iránti figyelmességben. Ezt tanulom tőlük, és megköszönöm Istennek!” „Egy volt a szívük, lelkük és ez kisugárzott.” / Ap. Csel./

Faragó Csaba lelkipásztor: „A hit egyszerűségéből, amit a Bárkások megélnék, annyi mindent tanultam! Mind konfirmáltak, hogy a szentségekből részesülhessenek. Öntudatos egyháztaggokká váltak. A gyülekezetünk életében van egy nagy fordulat: a Bárka lett a mi szolgálattunk, ahová oda kell hajolnunk! Testileg, lelkileg, anyagilag a Bárka mellé kell állnunk!”

Olgi 25 éve megkérdezte tőlem: „Ez az én otthonom? Végleg?” Én akkor azt feleltem: „Végleg!” Ez kötelez! Ma is kötelez! Olgival hetente találkozom. Ma is minden alkalommal a kezembe nyom egy rajzot. Tanít a hűségre, hogy soha ne felejtsem el a barátságunkat, amit Isten szeretete és gondoskodása hívott életre és őrzött meg! Általa egy egész közösséget teremtett! Köszönöm Olgi! Köszönöm Istenem!”

Draskóczy Ildikó

Vendégünk dr. Márkus Mihály

A reformáció ünnepnapja alkalmából október 30-án, vasárnap délután a Dunaharaszti Református Egyházközség vendége lesz a nagy tiszteletben álló dr. Márkus Mihály, aki 17 éven keresztül, 1991-2008 között volt a Dunántúli Református

Egyházkerület püspöke, és aki számos közegyházi és ökumenikus tisztséget is betöltött. Nevezetesen: 1990-1991 között a Dunántúli Református Lelkészegyesület elnöke, 1991-1996 közötti időszakban a Magyar Református Világszövetség főtitkára, majd 1996-tól 2002-ig alelnöke volt. 1991 óta a Magyar Bibliatanács alelnöke, valamint 1994 és 1998 között a Magyar Egyházak Ökumenikus Tanácsának alelnöke, 1998-2002 között pedig elnöke volt. Mindemellett 1991 márciusától 2002-ig a Zsinat lelkészi alelnökeként végezte a tisztséggel együtt járó feladatokat. A fent említett vasárnapon Kálvin Jánosról fog előadást tartani körünkben.

Rövid életrajzi bemutatás:

Dr. Márkus Mihály Komáromban született 1943. augusztus 26-án. Szülei: dr. Márkus Jenő (lelkész) és Pongó Lenke. Feleségével 1966-ban kötött házasságot. Hat gyermekük született. Gyermekeik családosak, s immár 16 unoka van a népes családban.

Tatán érettségizett 1961-ben, majd tanulmányait a Budapesti Református Teológiai Akadémián folytatta 1961 és 1966 között. 1966-67-ben Körmenten segédlelkészként, majd az ezt követő három évben, 1967-1970 között lelképásztorként szolgált Szentgyörgyvölgyön. 1970-1975 között Pápán, 1975 után pedig Tatán végzett lelkészi szolgálatot. A tatai lelkészi szolgálat mellett 1975-től 1990-ig a Dunaalmási Református Egészségügyi Gyermekeotthon intézeti lelkipásztora volt.

A lelkészi szolgálat mellett fontos szerepet kapott az életében a tanulás. 1980-ban szerzett tudományos fokozatot: teológiai doktori címét Budapesten védte meg. Doktori értekezésének címe: Komáromi Csipkés György. 1982-ben egy szemesztert a münsteri egyetemen töltött. Különösen nagy hatással voltak rá dr. Neuser és dr. Esser professzorok előadásai, akik érdeklődését a Kálvin-kutatás problematikájára irányították. 1998-ban PhD fokozatot szerzett. 1998-2013 között a Pápai Református Teológiai Akadémia Egyháztörténet és Egyházjog Tanszékét vezette. Tudományos munkássága során számos tanulmányt és könyvet írt. A tanulás és tudás iránti elköteleződéséből fakadhatott, hogy a püspöki évek alatt szívügye volt a Tatai Református Gimnázium újrarendelése.

Színes életútjára tekintve elmondható, hogy kitartóan és hűen szolgálta az Urat ott, ahová az Úristen éppen vezette. Jelenleg nyugdíjasként a Vértesszőlősi Református Missziói Egyházközséget gondozza.

Életének egyik fontos vezérigéje: "Én és az én házam népe az Úrnak szolgálunk." Józs.24.15.

Forrás: Tatai Református Egyházközség hivatalos honlapja

Túrmezei Erzsébet

A wittenbergi oltárkép előtt

Turisták belépnek, kimennek...
Századok belépnek, kimennek...
Szép ősi templom, wittenbergi.
Új meg új gyülekezet zengi
dicséretét az Úristenek.

Messziről jött magyar zarándok,
áhítattal én is megállok.
Kőbe, színekbe dermedt zsolnárt,
gót íveket és szárnyasoltárt
csendesesen, sorra megcsodálok.

Szószéken áll a reformátor,
s valamit számonkér a mától.
Gyülekezete vele szemben
szavát issza, figyeli csendben.
Tartása, arca nyugodt, bátor.

Középen általszegezten
Krisztus, a megváltó kereszten.
Luthernek Biblián a balja,
és jobbkeze, kinyújtott karja
Krisztusra mutat ihletten.

Fénylik, ragyog a szárnyasoltár.
Ez vagy, Luther Márton! Ez voltál!
Ha így festett le jóbarátod,
így ismert, így hallott, így látott.
Krisztust hirdetted. Róla szóltál.

Századok belépnek, kimennek.
Múlt ad helyet ifjú jelennek.
Forrongó újban, mindig másban,
ezer meg ezer változásban
te megmaradsz mindig ilyenek.

Századok belépnek, kimennek,
te megmaradsz mindig ilyenek,
ugyanannak és soha másnak,
örök Krisztusra-mutatásnak.
Hirdetted jövőnek, jelennek,

mának holnapnak... jöhet más kor...
néha korszerűtlennek látszol
ezzel az örök mozdulattal.
De minket más ma sem vigasztal.
Te így vagy ma is – reformátor.

Dunaharaszti református napközis tábor

Idén harmadik alkalommal került megrendezésre a dunaharaszti református napközis tábor június 27. és július 01. között. Ezen a héten a gyerekeket rengeteg izgalmas program várta, melyet a tábor elnevezése is sejtetett már : „Mondd, ki a dzsungel királya?”

Délelőttönként ugyanazok a programok követték egymást. A reggeli gyülekezőt közös imádság követte, majd a gyerekek különböző foglalkozásokon vehettek részt. A fiúk körében igen népszerű volt a foci, ahol korosztályonként bajnokságokat rendeztünk, a lányok eközben Niki néniel mélyültek el a dzsungeltánc rejtelseiben. Lehetőség volt trambulinozni, ahol a segítők nem győzték az időt mérni, hogy mindenki igazságosan juthasson az élményhez. Farkasné Erzsike néni rengeteg új és izgalmas fejlesztő játékkal ismertette meg a gyerekeket, melyeket saját maga készített. Tízórai után közös éneklés volt, majd gyülekezetünk ifis csapata minden nap színdarab feldolgozásban adott elő a gyerekeknek egy dzsungelben játszódó tanulságos, állatokról szóló történetet. Ezután lelkészünk, Csaba bácsi elgondolkodtató és vidám áhítata mélyítette bennünk Isten iránti szeretetünket és azokat a tanulságokat, amiket az állatok történeteiből ismerhettünk meg. Délben következett a bőséges és finom ebéd, amit a Liget Falatozó biztosított számunkra. Ezt követően a gyerekek csoportonként, vezetők segítségével járták körül a délelőtti tanultakat játékokkal, beszélgetésekkel, kézműves feladatokkal. Minden nap más program várta a gyerekeket délután. Hétfőn délután a Láthatatlan Színház élményét tapasztalhatták meg. Kedden kora délután a tábor résztvevői egy biciklitúra keretében Ficsór Árpád

gazdálkodó „Parasztcsaj” üzemébe látogattak, ahol betekintést kaphattunk a sajtkészítés folyamatába, az állatgondozás rejtelseibe és saját magunk tapasztalhattuk meg milyen finom íze is van egy igazi sajtnak! Szerdán a Merlin ház oktatói, Nemes Péter és Deli Levente egyszerre háromféle élménnyel gazdagította a negyedikes, ötödikes, hatodikos korosztályt: kísérleteket végeztek gyümölcsökön, amikből DNS-t nyertek ki, LEGO-ból robotokat építettek, majd azokat számítógép segítségével irányították és nem utolsósorban 3D-s tollal szemüveget is készítettek maguknak. Csütörtökön délelőtt Tóth Gábor érkezett a kis táborosokhoz és mutatta be állatait humoros előadás keretében. Táborzárásként, az utolsó napon, a gyerekek nagy örömeire, ebédre pizzát rendeltünk az Impéria Pizzeriából, majd délután egy hatalmas dzsungelés gyümölcs-partit rendeztünk. Ebben az évben sem maradhatott el a táborbeszámolóval egybekötött műsor, melyet a gyerekek adtak elő szüleiknek.

Köszönjük gyülekezetünk alapítványának, az Építő Kövek Alapítványának a most vásárolt sátrat, ami alatt étkezhettünk. Köszönjük Dunaharaszti Önkormányzatának a pénzügyi támogatását is, ami lehetővé tette, hogy alacsony részvételi díjat kérjünk a családoktól!

T.A.

Dublin 2016

Az idei konfirmandusaim között olyan szerényen és csöndesen ült Kolozsvári Kinga, hogy valószínűleg senki nem gondolta, hogy milyen kiemelkedő sporteredményekkel büszkélkedhet. A felkészítés során többször előfordult, hogy odajött hozzám, s mondta: „Csaba bácsi, most nem fogok tudni jönni, mert versenyre megyek.” Én viccesen úgy engedtem el, hogy: „Rendben, csak akkor nyerd is meg!” Ő pedig meg is nyerte a versenyeit!

Augusztus végén rendezték meg Dublinban a Kick-box világbajnokságot, ahol 1700 sportoló között Kinga, juniorként hazánkat képviselte. Már maga a részvétel is óriási dolog, de Kinga két alkalommal is a dobogóra állhatott. Kick-light kategóriában bronz érmet, light-contact kategóriában pedig ezüst érmet szerzett.

Örülünk annak, hogy Kinga tehetségét, szorgalmát és alázatát az Úr Isten megáldotta. Nagy szeretettel gratulálunk neki (és mindazoknak, akik őt támogatták) a szép sikerhez!

Azt hiszem, Kinga sok fiatalnak példát mutat abban, hogy az élsport és a konfirmáció, illetve a templomba járás nem zárja ki egymást. Sőt!

Faragó Csaba lelkipásztor

Képes beszámoló a 2016. évi jászárokszállási többgenerációs nyári gyülekezeti táborról

Gyülekezeti állandó alkalmaink

Vasárnap

- 8.45 énekkari próba
- 9.00 gyülekezeti imaközösség van
- 10.00 felnőtt istentisztelet
- 10.00 gyerekistentisztelet óvodás korúak és alsó tagozatos gyerek számára

Hétfő

- 15-18 hivatali idő
- 19.00 énekkari próba.

Szerda

- 10-12 hivatali idő

Csütörtök

- 9.00 bibliaóra
- 18.30 bibliaóra
- 10-12 hivatali idő

Péntek

- 17.00 konfirmációi felkészítő
- 18.00 ifjúsági óra fiataljaink részére

Egyházfenntartói járulék

Köszönjük mindazoknak, akik idén is adományaikkal támogatták gyülekezetünk szolgálatát.

Az egyházfenntartói járulék befizetésére banki átutalással is van lehetőség. Egyházközségünk számlaszáma: 10918001-00000038-28130003.

Keressük azokat a segíteni vágyó, szolgálatkész férfiakat, akik a templom és a templomkert körül **folyamatosan működő karbantartó csoportban** tudnák a maguk szaktudását felajánlani, továbbá azokat az asszonyokat, akik **állandó takarítási szolgálatot** tudnak felajánlani a hittan, illetve az ifjúsági teremben!

Jelentkezni Nagy András presbiternél lehet.

Kedves Olvasóink!

Kérünk Benneteket, hogy lapunkat ajánljátok barátaitoknak, ismerőseiteknek, református vagy más felekezeti testvéreiteknek is! Hadd ismerjenek meg minket, s legfőképp azt, akit szolgálni igyekszünk: Jézus Krisztust!

Szerkesztőség

Alsónémedi egyházmegyei nap

Szeptember 3-án, fél nyolckor indultunk el a templom elől az Alsónémedi Gyülekezet által szervezett egyházmegyei napra. Nem autókkal tettük ezt, nem kisbusszal, de azért nem is gyalog, hanem biciklikkel. Tízen keltünk útra a szomszédos városba. Miután épségben megérkeztünk és lelakatoltuk a „paripákat”, helyet kerestünk a zsúfolásig megtelt templomban. A prédikáció az Efezusi levél alapján hangzott, megszólítva az egyházmegye gyülekezeteit, bátorítva a lelkészeket, presbitereket, ifjúságot.

Sportjátékok és versenyek kezdődtek ezután, ahol a dunaharaszti küldöttség megalakította a 'Haribó' nevű csapatot. Egyből ki is próbáltuk magunkat egy kosárlabda mérkőzés keretén belül, ahol az első helyről egy karnyújtásnyira maradtunk le, de a bátor küzdelem után örömmel fogadtuk a második helyezést is. Fújtunk egyet, letöröltük a verejtéket a homlokunkról, majd újra pályára léptünk, de immáron a röplabda háló mellett. A Dunaharaszti Gyülekezet templomudvarán az estébe nyúló edzések és a minket összekovácsoló csapatmunka felelevenedett ott bennünk. Így már nem volt nehéz helyt állnunk, töretlen sikert aratva az első helyen végeztünk. A győzelem után örömmel és a közös sikerek felett érzett hálával érkeztünk haza.

A főzőversenyre, sütisütő versenyre idén nem neveztünk, de a következő évben, ha Isten is úgy akarja és megrendezésre kerül ez a nap, akkor bátorítok minden gyülekezeti tagot, hogy a megyében levő testvérekkel találkozáskor, egymással is kötetlen légkörben vegyünk részt az Alsónémedi egyházmegyei nap minden eseményén. Lássuk meg, hogy jó az Úr!

Korsós Tamás segédlelkész